

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 1

leden 1998

Cena : 8,- Kč

Z obsahu:

Vánoční Otčenáš
(str. 2)

Vánoční přání otce
biskupa
(str. 3)

Kostel sv. Vojtěcha
v Litoměřicích
(str.5)

Výstavy betlémů
(str. 6)

Rubrika Humor
a zábava
(str. 9)

Interview - co je
Antiochia?
(str. 10-11)

Požehnané a hluboké prožití svátků narození našeho Pána
a Spasitele vám všem přeje a vyprošuje

redakce

<http://web.telecom.cz/zdislava>

Vánoční Otčenáš

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
Tvým Synem, kterého jsi poslal, je Ježíš, který je naším bratrem.
Ty jsi tedy naším Otcem.

Posvěť se jméno tvé!
O Vánocích jsi řekl, jaké máš jméno: Je to LÁSKA.

Přijď království tvé!
O Vánocích jsi nám ukázal, jak máme mezi sebou jednat:
s LÁSKOU!

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi!
O Vánocích jsi udělal to, co požaduješ i od nás:
Projevil jsi nám svoji lásku a řekl jsi nám, co máme dělat i my:
navzájem si projevovat lásku.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes!
Naším každodenním chlebem je tvoje láska, Pane.
Z tvé lásky žijeme.
Tvá láska je chlebem pro všechny lidi.
A mnoho lidí dostává tento chléb naším prostřednictvím.

A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům!
O Vánocích díky tobě můžeme říkat:
"Narodil se nám Spasitel!" Děkujeme ti za to.

A neueď nás v pokušení!
O Vánocích jsi na nás všechny zavolal hlasem anděla: "Zvěstují
vám velikou radost!" Děkujeme ti za to.

Ale zbav nás od zlého!
O Vánocích jsi nám všem dokázal:
"Světlo svítí ve tmě!" Děkujeme ti za to.

Neboť tvé je království i moc i sláva na věky.
Tvá je čest a láska a pokoj v nebi i na zemi,
protože máš ve všech lidech zalíbení.

K. Rommel

Z diáře otce biskupa

24.12.	16,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - štědrovečerní mše sv.
	22,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - štědrovečerní mše sv.
25.12.	10,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - pontifikální mše sv.
26.12.	10,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - pontifikální mše sv.
31.12.	16,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - děkovná mše sv.
	24,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - mše sv.
1.1. 98	10,00	Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - pontifikální mše sv.
13.1.	4,00	Filipov - poutní mše sv.
19.-21.1.		Praha - Česká biskupská konference

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v lednu

narozeniny

1.1.	Rudolf Prchal - 66 let
1.1.	Antoni Košmidek - 33 let
2.1.	Josef Cukr SJ - 81 let
3.1.	Ladislav Kubíček - 72 let
4.1.	Oldřich Vinduška - 80 let
4.1.	Miroslav Gabriel Kubík OFM, jáhen - 43 let
6.1.	Hynek Šťastný - 64 let
15.1.	Jindřich Václav Gajzler OP - 54 let
16.1.	Václav Červinka - 76 let
16.1.	Milan Matfiak - 45 let
20.1.	Ing. Vilém Vraný, jáhen - 65 let
20.1.	Jiří Sucharda - 40 let
21.1.	Josef Stejskal - 76 let
24.1.	František Tomšík - 77 let
31.1.	Jan Chmelař, jáhen - 67 let

výročí svěcení

7.1.	Václav Teplý SDB - 30 let
------	---------------------------

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015
e-mail: lubos.ruta@telecom.cz
http://web.telecom.cz/zdislava
Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz
Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovního,
při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník III., číslo 1

Datum vydání: 24.12.1997

(uzávěrka příštího čísla 22.1.1998)

Cena: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Vánoční slovo otce biskupa

Po celou dobu života prožíváme advent, očekáváme Toho, který má přijít. Někdy se nám zdá, že má pravdu svět, který o Kristu nic neví. Ale každé Vánoce nám připomínají, že On, který už jednou přišel na svět, přijde ještě znovu a pak bude dáno za pravdu nám.

Vánoce jsou víc než jen trochu utěšující nálada. Víc než zbožný zvyk, víc než vánoční stromek se svíčkami a několika hezkými dárky, očekávání dětí a zpěv koled. Pravé vánoce závisí na Dítěti v jesličkách, které osvětlilo noční čas - noc našich temnot, našich strachů a beznadějí. Do světa a do života každého z nás vstoupila událost, která změnila všechno, celý svět i náš život. Bůh přišel k nám, stal se člověkem, je zde přítomen. Proto je všechno jiné, než si myslíme.

Když říkáme, že jsou Vánoce, chceme tím říci, že Bůh řekl své nejkrásnější slovo do života, a to Slovem, které se stalo tělem. A toto slovo, zcela nejnepravděpodobnější, znamená: Miluji tě, světe a člověče. A proto vánoční svátky nepředstavují poezii a dětskou romantiku, ale víru, která jediná může dát radost a pokoj lidskému srdci. Bůh nám říká: "Jsem zde, jsem u tebe, jsem tvá radost i pláču tvé slzy, jsem přítomen ve tvém strachu i dávám ti sílu, abys vždy znovu a znovu povstával."

Přeji všem čtenářům, aby v tomto duchu prožívali letošní Vánoce a přijali do sebe pokoj, který je přislíben lidem dobré vůle, v nichž má Bůh zalíbení.

Mons. Josef KOUKL
biskup litoměřický

Duchovní slovo

INFORMACE 1997 let „stará“

"Jak to rychle ale letí, už jsou tu zase Vánoce", možná jste to už také slyšeli. Snad to vyplývá z představy, jaké budou zase starosti a nervy s dárky, s úklidem, anebo, a to věřím, že ve většině, radost z toho, že můžeme opět prožívat příchod našeho Pána Ježíše Krista.

Zkusme se na chvíli zastavit a představit si konkrétně situaci, kterou před 1997 lety prožívali lidé v okolí Betléma.

** Maria a Josef nebyli přijati. Je to smutné, ale bylo to tak.*

V mysli každého z nás je plné přesvědčení, že kdyby přišli k nám, jistě by to bylo jiné...

** Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid." / Lk 2.10 /*

Anděl plnil jen své poslání. Vedle smutných událostí v našem životě jsou i radostné. Je otázka, jak se dokážu o ně dělit s druhým, jestli mi on za to stojí...

** Byli tam i pastýři. Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojďme do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil." Spěchali tam... / Lk 2.15,16 /*

Představme si, že by si pastýři řekli, že to nestojí za námahu, že to nic není, anebo když tam nejdou Novákoví, my tam taky nepůjdem. Nebo ani by mezi sebou neměli pěkné vztahy a už vůbec by je to netáhlo jít společně se podívat... Anebo by si to byli vůbec neřekli...

** Pastýři se pak navrátili oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. (Lk 2.20)*

Andělé i pastýři „předáváním informací“ obdarovávali druhé. Pastýři prožívali radost, chválili Boha a bylo jim moc dobře. Prožívali svou víru a chtěli se o ni dělit. Je zde ve své jednoduchosti i kráse ukázáno to, že evangelium - radostná zvěst - mi přinese radost tehdy, když o tom dokáží říci druhým. I nás může toto naplnit za předpokladů, že se budeme chovat a jednat jako anděl, jako pastýři. Díky nim zpráva o této události je stále živá a konkrétní již 1997 let! Máme krásné poslání v jejich příkladu pokračovat.

V naší blízkosti vidíme a i slyšíme, jak to nepříjemně skřípe, když si lidé na nejvyšších, ale i na nejzákladnějších rovinách nedokáží najít čas a říci si...

Obyvatele Betléma i celého okolí „spojila informace“ a oni se přišli klanět Pánu. Nás spojuje též jeden Pán, spěcháme za Kristem přítomným ne v jeslích, ale ve Slově a Těle při mši svaté.

Můžeme společně prosit a také konkrétně usilovat to, abychom nemařili toto poslání v sobě, ale ani u druhých.

Další kněžský pohřeb

4. prosince byl v Jablonném pohřben dominikán P. Zdislav Varaďa OP.

Ani v posledním letošním čísle Zdislavy nebude chybět zpráva o úmrtí kněze. Tím není sice diecézní kněz litoměřický, ale dominikán, který se po válce přihlásil biskupovi Antonínu Aloisu Weberovi a byl jím poslán do Jablonného v Podještědí jako administrátor farnosti pod Lemberkem. Jmenoval se Zdislav, křestním jménem Josef, příjmením Varaďa. Ve čtvrtek 4. prosince byl pohřben v kryptě baziliky sv. Zdislavy a sv. Vavřince. Po mši svaté, kterou sloužil královéhradecký biskup Karel Otčenášek s provinciálem dominikánů Dominikem Dukou a jablonským administrátorem Jindřichem Gajzlerem. Místního diecézního biskupa zastupoval děkan svatoštěpánské katedrální kapituly, účastnilo se také několik kněží královéhradecké diecéze, děkan z nedalekého Cvikova Jan Pohl a asi dvacítku dominikánů. Velká část poloprázdné baziliky ukazovala zapomnělost a pravdivost pořekadla: Sejde z očí, sejde z mysli. Zemřelý P. Zdislav se narodil 14. května 1913 v Prakšicích u Uherského Hradiště, ma kněze byl vysvěcen v Olomouci 29. června 1938. Zemřel po dlouhém utrpení v charitním domově v Dolních Albeřicích pod Sněžkou. Proto ho přišla na poslední cestě doprovodit řada sester kongregace Nejsvětější svátosti. Vzpomeňte na zemřelého kněze ve svých modlitbách i vy, kdo se o jeho smrti dozvíte touto zprávou Zdislavy.

P. Josef Helikar

Betlémské světlo v Litoměřicích

Vyrůstá nová tradice. Z místa Kristova narození, z "domu chleba", jak překládáme jméno sídla Davidova rodu, které bylo tehdy před dvěma tisíciletími přeplněno zástupy těch, kteří se na příkaz vladaře přišli dát zapsat do sčítacích archů. Z městečka přeplněného tak, že tam Maria doprovázená Josefem nenašla útulek, když jej nejvíce potřebovala. Betlémští ji poslali do chléva, a tak se jesle staly kolébkou novorozeněte

nazaretské Matky. Dítěte přicházejícího z vůle Otce, posílajícího Syna - Slovo do lidských dějin v čase.

V dnešní bazilice Narození hoří světlo. O Vánocích je pohled obyvatel Země obrácen k Betlému. Svíčky vánočních stromků i oltářů půlnočních bohoslužeb jsou v posledních letech zapalovány od plamenů svící betlémské jeskyně. V lucernách nejrůznějších typů je oheň převážen nejmodernějšími dopravními prostředky

do metropolí zemí celého světa. I naši skauti se ujali této služby. Biskupská sídla přejímají z jejich rukou světlo. U nás v Litoměřicích na Štědrý den v dopoledních hodinách převezme světlo sám otec biskup, aby se o ně v krátké bohoslužbě podělil s posly farností. Aby tak Lumen de Lumine - Světlo ze Světla nejvhodnějším způsobem se o Vánocích šířilo od srdce k srdci.

P. Josef Helikar

Adventní den mládeže ve Vratislavicích

Den před první nedělí adventní se konalo ve Vratislavicích na faře setkání mládeže z libereckého vikariátu. Zúčastnilo se jej necelých 20 mladých z Vratislavic a Jablonce nad Nisou. Naše jablonecké spolčo zastupovalo jen několik málo nadšenců. Mimo nás však už nikdo jiný nedorazil, a tak jsme se tam cítili jako nenápadní pozorovatelé.

Zahájení bylo kolem desáté hodiny písničkami a malým seznamováním. Poté jsme se rozdělili do dvou skupinek, kde jsme si povídali na téma: jak se na nás křesťany dívají druzí a jak se vidíme my. Ko-

lem poledne se slavila mše svatá, kde jsme si připomínali přicházející dobu adventní a význam svíček na adventním věnci.

Náš zpěv doprovázelo kručení břicha, a tak jsme byli vděční za připravený výborný guláš. Po obědě jsme se při čaji ještě vrátili k době adventní. Každý dostal brožurku, jejíž stránky nám mají přiblížit adventní texty čtení z Písma svatého ze mše svaté a vstupní modlitbu mše každého dne adventní doby.

Po tomto povídání na každého z nás čekala hrouda cihlářské hlíny, ze které jsme

se pokoušeli něco výtvarného vytvořit.

Pak jsme šli znovu do kostela, abychom se pomodlili večerní chvály, posvětili adventní věnec a v tichosti se mohli modlit před svatostánkem. To už bylo po páté hodině, a tak jsme opět zasedli k jídlu.

Posledním bodem programu byla volná zábava s hudbou, během níž poslední zástupce našeho jabloneckého společenství vratislavické přátele opustil, takže končí tato zpráva o oslavě začátku adventu v našem vikariátu.

Kateřina Raisová

Zveme maminky na setkání

Po víkendu pro otce upozorňujeme, že víkend pro maminky z naší diecéze

bude

od 17. do 19. ledna

v Litoměřicích na č. 3 vedle katedrály.

Kvůli ubytování a stravování se hlase na adrese:

Ing. Pavel Fišer, U Strže 1097, Liberec 30 - Vratislavice, PSČ 463 11.

Těšíme se na sestru Gitu Vyleťalovou, která jistě předá mnoho ze svých dlouholetých zkušeností maminky více dětí i organizátorky Manželských setkání a práce s rodinami.

Znovuotevření kostela sv. Vojtěcha v Litoměřicích

V sobotu 22. listopadu 1997 odpoledne prožili v Litoměřicích malou oslavu velkého svätce. Kostel sv. Vojtěcha, který byl od roku 1950 zavřen a sloužil jako skladiště pražské seminární knihovny, jež sem byla převezena po uzavření semináře v Dejvicích, byl opět po generální opravě otevřen.

Kolem tohoto kostela chodilo ze semináře na fakultu několik generací našich kněžů, do něj přicházeli jen zloději, aby kradli knihy. V tomto barokním kostele svätého Vojtěcha se po 47 letech slavila mše svätá, při které jej místní biskup Josef Koukl opět požehnal. Byly přivezeny ostatky sv. Vojtěcha z Prahy a připomněla se také legenda o tom, že Litoměřicemi tento svätec procházel a na své cestě do Magdeburku zde pokřtil několik lidí. Na závěr slavnosti zaznělo

„Te Deum“ a Svatovojtěšská znělka. Svätéční atmosféru vhodně doplnily i posvícenské koláče, které se rozdávaly

u východu z kostela, v kterém se ten den sešlo kolem tří set věřících. Mše svätá zde budou pravidelně dva-

krát týdně pro farnost i pro studenty Teologického konviktu.

P. Antonín Forbelský

Vyšel počítačový CD-ROM De Ecclesia

Vás, kterým není cizí používání počítače, možná zaujme tento multimediální projekt firmy DTP Studio, s.r.o.

Spojení církve a moderní techniky působí po desetiletích přesvědčování o zastaralosti a zpätéčnickosti církve stále poněkud nezvykle. Alespoň pomalu se začíná tento předsudek vytrácet, také trochu díky tomuto mediu, CD-ROM.

Až po okraj naplněný kompaktní disk obsahuje více než 400 vesměs kvalitních obrázků, čtyři desítky videozáznamů a asi dvacet záznamů zvukových. Vedle toho na něm naleznete také mnoho stran textu. Všechno je propojeno do důmyslného systému, který texty i obrázky uvádí do příslušných vztahů a umožňuje „listovat“ mezi sobě blízkými tématy pouhým ukázaním a stisknutím tlačítka.

Hlavní a nejobsáhlejší část CD je kapitola „Život církve“. Ob-

sahuje popis bohoslužeb, vysvětlení významu a obsahu svätostí, ale také projevy církve v okolním světě, jako jsou školství, zdravotnictví, sdělovací prostředky a charitativní činnost. Další části obsahují popis církevního roku a českého kalendáře včetně vysvětlení původu jednotlivých křestních jmen, územní dělení církve (diecéze a vikariáty), přehled církevního umění, slovníček

pojmu a nápovědu.

Když jsem se o existenci této „publikace“ poprvé dozvěděl, byl jsem zvědavý především na hloubku a podrobnost informací, do jaké autoři zašli. Na ní je vidět, že hlavním předpokládaným zájemcem o tento titul je člověk, který o církvi má jen nejzákladnější informace a chce si je přitažlivou formou prohloubit. Pro toho, kdo v církvi žije a za-

jmá se o ni, textová část příliš nového nepřinese, ale je alespoň velmi přehledným souhrnem mnoha užitečných informací.

Členění informací do krátkých a samostatných kapitol přináší jeden problém. Některé kapitoly obsahují větší, jiné menší díl textu a obrázků, ale není možné předem určit, která kapitola je jak obsáhlá. Stane se pak snadno, že velká část zůstane neprohlédnuta, ačkoliv v ní je mnoho zajímavého. Pak spíše náhodou lze takto přehlednuté kapitoly najít o hodně později.

Problém, jak celý tak rozsáhlý a pestrý celek na počítači prohlížet, vyřešili autoři elegantně: celý produkt je vytvořen v internetovém formátu HTML a je možné ho prohlížet například programem Netscape Navigator 3.0 a vyšší nebo Internet Explorer 3.0 a vyšší. Druhý jmenovaný program je navíc na CD obsažen.

Jan Macek

Přečtěte si...

Vladimír Boublík, Boží lid, Karmelitánské nakladatelství 1997, 220,- Kč

Někdy v roce 1967 jsem získal adresu Křesťanské akademie v Římě, a tak jsem si tam troufal napsal o nějakou literaturu o koncilu. A skutečně - zanedlouho mi přišel balíček odněkud z Rakouska a v něm kniha Boží lid od autora, jehož jsem znal jako student - kvintán Jirsíkova gymnázia v Českých Budějovicích. Autorem knihy byl Vladimír Boublík. A tato knížka vychází nyní znovu a vy v ní můžete nalézt výklad některých základních myšlenek nauky o církvi, jež jsou vyjádřeny ve věroučné konstituci o církvi Světlo národů - Lumen gentium. Autor se především zajímá o tajemný život církve a jeho pohled na ni bude možná pro mnohé čtenáře nový. Kniha je rozdělena na tři části a v té úvodní se mluví o vzniku této konstituce a upozorňuje se na hlavní myšlenky. Další část se zabývá tajemstvím církve a ta poslední je věnována různým stavům církve, které dnes vytvářejí hierarchické společenství Božího lidu. Oproti římskému vydání není zde připojena věroučná konstituce o církvi.

Vladimír Boublík, Člověk očekává Krista, Karmelitánské nakladatelství 1997, 120,- Kč

Také další kniha je od stejného autora a je přeložena z italštiny, protože autor většinu svých prací publikoval italsky a německy. Na podstatné otázky, které si klademe, nabízejí odpovědi moderní křesťanští myslitelé - Maurice Blondel, P. Pierre Teilhard de Chardin, Karl Rahner. Knihu přeložil autorův žák Václav Steiner a prof. K. Skalický ji opatřil úvodem.

Wilhelm Ziehr, Kříž, Karmelitánské nakladatelství 1997, 950,- Kč

Přemýšleli jste o tom, že byste chtěli někomu udělat radost pěknou a hodnotnou knihou? Tak vám dám tip. Mám před

sebou knihu, která obsahuje historii kříže od prvních prehistorických zobrazení až po současnost. Je to nádherné zrcadlo dějin umění a kultury doplněné více než třemi sty barevných fotografií, několika i od nás.

Jacek Salij, Hledám odpověď, Karmelitánské nakladatelství 1997, 98,- Kč

Polský dominikán P. Jacek Salij vede již delší dobu v časopise W drodze zajímavou rubriku, v níž se zabývá různými dotazy čtenářů z oblasti víry, morálky, mezilidských vztahů, života církve apod. Z odpovědí na tyto dotazy sestavil autor tři publikace a výběr z nich vychází u nás. Mimo jiné se tu autor zabývá reinkarnací nebo otázkou, zda se nebudeme nudit v nebi, či zda budou spaseni ti, kdo umřeli bez svátostí aj. Způsob, jakými jsou tyto úvahy podávány, je ukázkou toho, jak přistupovat k náboženským otázkám otevřeně a věcně a přitom s křesťanskou vroucností a s důvěrou v Boží slovo.

Jacques Loew, Jako by viděl neviditelného, Karmelitánské nakladatelství 1997, 98,- Kč

Velmi mnoho se v poslední době mluví o evangelizaci. Jaký by měl být takový dnešní apoštol ukazuje kniha francouzského dominikána, v níž autor říká, jak se vypořádat s potřebou aktivní misie ve světě, který se odvrací od Boha. Velkým učitelem a vzorem je autorovi apoštol Pavel, oporou v nové evangelizaci je víra, zasvěcený život a zázemí společenství.

Adolf Fuchs, Boží láska žije, Karmelitánské nakladatelství 1997, 54,- Kč

Ve sdělovacích prostředcích se zapomíná na dobro, předvádí se jen to zlé a mluví se jen o zlu v člověku. Švýcarský autor chce svým vyprávěním pomoci tomu, aby se i dobro dostalo na světlo a proniklo znovu do veřejného mínění. Říká, že musí narůstat vědomí, že zlo

je možno přemoci pouze dobrem, a chce zároveň přispět k tomu, aby ti, kdo konají dobro, nepodléhali únavě a aby víra v dobro nikdy v lidech nevyhasla.

František Kunetka, Slavnost našeho vykoupení, Karmelitánské nakladatelství 1997, 89,- Kč

Koluje vtip: Jaký je rozdíl mezi liturgistou a teroristou? S teroristou lze vyjednávat! Většina studentů teologie vám řekne, že jedním z nejtěžších předmětů je liturgika. Nyní vychází útlá knížka docenta dr. Kunetky, která vznikla úpravou a rozšířením textů jeho přednášek na teologické fakultě v Olomouci a o níž autor říká, že smyslem této jeho studie je, aby přivedla k životnější, uvědomělejší a radostnější účasti na slavení liturgie.

Daniel Ange, Raněný pastýř, Karmelitánské nakladatelství 1997, 85,- Kč

Prostřednictvím příběhu pastýře a chlapce ukazuje autor, že každý z nás potřebuje Krista.

Rosemary Pamela Wallnerová - Espelandová, Využít každý den, Portál 1997, 119,- Kč

Náměty krátkých zamyšlení vycházejí z výroků významných osobností nebo z přísloví a mají být inspirací pro hlubší sebeznaní, rozvoj sebeúcty, tvořivosti a citové vyrovnanosti. Jsou na každý den v roce pro mládež od 13 let a všechny dospělé mladého ducha.

-mela-

Knihy vydané Karmelitánským nakladatelstvím lze objednat písemně, telefonicky či faxem na adrese:

zásilková služba
Karmelitánské nakladatelství

Kostelní Vydří 58

380 01 Dačice

tel. + fax: 0332/3650

e-mail: karmel@da.bohem-net.cz

Na téže adrese lze objednat katalog kompletní produkce Karmelitánského nakladatelství, který Vám bude bezplatně zaslán.

Pojedte se podívat na betlémy

Ústí nad Labem

Ústecké arciděkanství vás zve na 11. výstavu betlému do kostela sv. Vojtěcha v Ústí nad Labem. Bude otevřena denně od 10 do 17 hodin od 20. prosince 1997 do 11. ledna 1998.

Vernisáž s kulturním programem za účasti litoměřického biskupa Mons. ThDr. Josefa Koukla a primátora města Ústí nad Labem ing. Ladislava Hrušky bude v pátek 19. prosince 1997 v 16,30 hodin.

Mšeno u Mělníka

Římskokatolická farnost ve Mšeně u Mělníka pořádá ve dnech 3. a 4. ledna 1998 v kostele sv. Martina ve Mšeně výstavu betlému. Jedná se o nejruznější betlémy, které si o Vánocích vystavují místní věřící ve svých domovech. Kolekce má kolem třiceti exemplářů. Výstava je otevřena v sobotu 3.1. od 9 do 16 hodin a rovněž v neděli 4.1. ve stejnou dobu. Zakončena bude vánočním koncertem dětí ze sboru Řetízky ze Železného Brodu.

Změna tel. čísel v Oseku

P. Bernhard Thebes, O.Cist.

0417/83 71 27

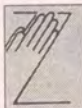
fax 0417/83 72 36

útulek 0417/83 71 26

vrátnice 0417/83 72 16

turistika - prohlídka

0417/83 72 93

Paní Zdislava

Jeden z největších zázraků Paní Zdislavy

Podle místopřísežných prohlášení manželů Strossových z Prahy

Po lékařských vyšetřeních nastoupil 63letý pan Jiří Stross, rodák z Prahy (1925), na chirurgické oddělení Fakultní nemocnice pod Petřínem. Bylo to 15. ledna 1988 - tedy v prvním roce Desetiletí duchovní obnovy národa, zasvěceném blahoslavené Anežce České. Již několik let jsme byli vyzýváni k intenzivním modlitbám za její svatořečení.

Lékaři konstatovali, že pan Stross musí podstoupit operaci štev. Operovali ho za týden, tj. 22. ledna. Během složité operace došlo k zástavě srdce s následným infarktem, a tak byl pooperační stav velice vážný, organismus pacienta byl celkově velmi vyčerpaný, takže lékaři nedávali naději na přežití. Na to také upozornil manželku p. Strosse vedoucí lékař jednotky intenzivní péče.

Paní Strossová byla zoufalá. Manžel nežil praktickým náboženským životem, ale ona hledala pomoc pro něho a útěchu pro sebe v modlitbě. Prosila Boha o mužovo uzdravení na přímluvu bl. Anežky České.

Protože byl p. Stross velmi citlivý na některé léky, požádal lékaře, aby mu nebyly aplikovány injekce morfia, protože po nich byl pak celý den omámený a trpěl závratěmi. Lékař mu vyhověl, takže pacient přežíval pooperační stav v plném vědomí za značných vnitřních bolestí a v horečce. Při životě byl udržován jen infúzemi.

Po devíti dnech byl p. Stross přeložen z jednotky intenzivní péče na pokoj č. 213. A zde se to stalo - 2. února v noci ve 2 hodiny (podle jeho náramkových hodinek).

V tu hodinu se pan Jiří probudil a v nejasném svitu modrého nočního osvětlení viděl, že se nad jeho lůžkem sklánějí dvě nebo tři postavy. Vypadalo to, že se nad ním o něčem radí. Je-

jich tváře nebylo možné rozpoznat, jenom obrysy osob byly jasně zřetelné v osvětlení noční lampičky. Pacient se domníval, že to je lékařská kontrola, kterou někteří lékaři v noci prováděli. Byl celý rozmrzelý, protože pak pro bolesti v hrudníku a v pooperačních ranách špatně usínal. Potom

svědčí pan Jiří Stross. A dodává: "Musím předeslat, že jsem člověk reality, že netrpím halucinacemi ani nevěřím na strašidla nebo duchy.

Postava se ke mně blížila a mně v hlavě vířilo tisíce dohadů, ale musím po pravdě přiznat, že ani jeden nábožný. V nejvyšším úžasu jsem hleděl

se postavy náhle vytratily - prostě zmizely, nebyly. O způsobu jejich odchodu nemohl nic přesného říci, jen v něm přetrvával onen pocit rozmrzelosti, že nemůže usnout.

Po krátké chvíli, kterou nemohl časově odhadnout, se v místě dveří do pokoje začalo rozjasňovat; záře stále přibývalo, ale nebyla oslňující. Nemocný myslel, že zdravotní sestra otevřela a že dovnitř proniká světlo z hodby. Vstoupila ženská postava. Ale nebyla to zdravotní sestra ani lékařka. "Ve zlaté záři jsem spatřil postavu řádové sestry (jak jsem se domníval) v šedém rouchu,"

na různolící mladistvou oduševnělou tvář, radostnou a nadzemsky krásnou, která na mě pohlížela s milým úsměvem. Cestou k mému lůžku stále držela v obou útlých rukou jakýsi kalich, či lépe řečeno nádobku, obětní misku, ve které se cosi třpytilo, zářilo, jiskřilo a perlilo, jako by odtud vyvěraly vířící paprsky - okraje vycházející záře přecházely do duhových barev."

Řeholnice se přiblížila k lůžku, zastavila se a nemocný si všiml, že je "oděná do světlešedé hrubé tkané látky". K jeho údivu postava mladičké ženy na něj promluvila jemným, me-

lodickým, krásně modulovaným hlasem: "Čeho se bojíš, vždyť se ti nemůže nic stát!" Pan Stross vzpomíná: "Cítil jsem, jak se mezi mnou a onou bytostí vytváří stále silnější přátelské pouto, jako bych ji znal už dříve. Nemohl jsem se upamatovat odkud. Z ženiny postavy prýštil pocit bezpečí a zvláštního blaha, nepopsatelného štěstí, jaké jsem do té doby nikdy nepoznal. Teprve po chvíli jsem se zmohl na odpověď: 'Já se nebojím, já jenom trpím.' Odpověděla mi s milým úsměvem na pěkně modelovaných rtech: 'Nesu ti ten nejlepší lék, jaký existuje. Jen se rozhlédni, a uvidíš kolem sebe zástup lidí, kteří ti dosvědčí, že jsem je uzdravila.' V tom okamžiku jsem cítil, že jsem někde mimo čas a mimo prostor nemocnice, a opravdu jsem viděl veliké množství lidí a všichni kývali hlavou na souhlas a přisvědčovali i slovy - znělo to jako vzdálené hřmění - že je to pravda, že byli onou paní uzdraveni.

Po tomto neuvěřitelném prožitku jsem už byl zase na svém nemocničním lůžku. V největším podivu jsem se zeptal: 'Kdo jsi?' Znovu se poušmála: 'Ty mě neznáš? (Nevím, zda to byla otázka, či konstatování.) Já jsem Zdislava.' Musím přiznat, že mi její odpověď nic neříkala - žádnou Zdislavu jsem neznal, nevěděl jsem, kdo by to mohl být. Přitom se nade mnou sklonila a nádobku mi přiblížila k hrdlu nebo na prsa - nevím, protože jsem pořád hleděl na její tvářičku. Ze svého pozorování jsem byl vyrušen: Zdroj paprsků mi vnikl do těla a já pocítil nepopsatelnou úlevu; byl jsem zbaven všech bolestí, které mě předtím sužovaly. Současně, jak bolesti ustoupily, do těla se mi vrátila nezlomná životní energie, pocítil

(dokončení na straně 12)

Malá podobenství o Božím království

Theodor Wedel: Podobenství o záchranných stanicích

Na jednom nebezpečném místě mořského pobřeží, kde často ztroskotávalo mnoho lodí, stála malá, primitivní záchranná stanice. Byla to vlastně jen chatrč a stanice měla jen jeden člun, leč několik oddaných členů drželo záchrannou hlídku. Bez pomyslení na sebe neúnavně ve dne i v noci hledali zbloudilé. Touto podivnou malou stanicí bylo zachráněno mnoho životů, takže se stala proslulou. Někteří z těch zachráněných i mnozí jiní v okolí chtěli být spojeni s touto stanicí a podporovali ji svým časem, penězi a úsilím. Byly zakoupeny nové lodě a vytrénovány nové posádky. Malá záchranná stanice vzrostla.

Některým členům záchranné stanice vadilo, že budova je tak primitivní a chudě vybavená. Byli toho názoru, že prv-

ní přístřeší pro ty, kdo byli zachráněni z moře, by mělo být vybaveno lépe. Záchranná lůžka nahradili postelemi a nábytek dali do větší budovy. Nyní se záchranná stanice stala oblíbeným shromaždištěm všech svých členů a oni ji krásně a přepychově vybavili, protože ji užívali jako jakýsi klub. O záchranné vyjíždky na moře se nyní zajímalo méně členů a proto si na tuto práci najali záchrannou posádku. V klubové výbavě stále převládal motiv záchrany života, a byl tu také alegorický záchranný člun pro zasvěcování nových členů. V té době ztroskotala u pobřeží velká loď a najmuté posádky přivezli ve svých napěchovaných člunech zkrehlé, promáčené a polomrtvé lidi. Byli špinaví a nemocní, někteří byli černé

pleti a jiní zase žlutí. Krásný nový klub byl vzhůru nohama. A tak hospodářská komise nechala okamžitě postavit

vedle klubu sprchový domek, kterým procházely oběti katastrofy, než byly vpuštěny do klubu.

Na další schůzi došlo mezi členy klubu k roztržce. Většina byla pro zastavení všech záchranných akcí klubu, proto-

že jsou nepřijemné a překážejí normálnímu společenskému životu klubu. Někteří členové trvali na tom, že zachraňování života je jejich prvořadý zájem a připomínali, že se stále nazývají záchranná stanice. Ale nakonec byli přehlasováni a bylo jim řečeno, že chtějí-li nadále zachraňovat životy všem těm rozličným lidem, kteří ztroskotají v těch vodách, mohou si založit svou vlastní záchrannou stanici níže na pobřeží. A to se také stalo.

Jak šly roky dál, zažila nová stanice tytéž změny jako stará. Stala se klubem a byla založena další záchranná stanice. Historie se stále opakovala. A navštívíte-li toto pobřeží dnes, najdete po celé jeho délce řadu exkluzivních klubů. Ztroskotání jsou zde častá, ale většina lidí utone.

Proč se klaníme Jezulátku?

V jednom "katechismu" Svědků Jehovových je dvojobrázek. V jedné polovině je nakreslena Panna Maria, jak se s líbezným výrazem sklání nad Ježíškem v peřinkách a na druhé polovině je Kristus jako král a soudce při posledním soudu, projíždějící na ohnivém koni. Pod obrázkem je otázka: "Věříš v Ježíše jako vládce a soudce, nebo v bezmocné dítě?" Pohrdání Ježíšovým dětstvím je charakteristické pro mnoho nekatolických pohledů křesťanů nebo křesťanských sekt. Kořenem odmítání malého Jezulátka však není jen mnohdy nevkusná zbožnost katolíků k Pražskému Jezulátku. Důvod je hlubší - naučný.

Podle učení církve od počátku je to, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk. Takto byl již počat z Ducha svatého v lůně Panny Marie. Způsob spojení lidství a božství je velmi složitá otázka, jejíž vyřešení se neobejde bez mnoha řeckých filosofických pojmů, ale to zde řešit nechci. Důležité pro naše zamyšlení je to, že Ježíš Kristus se nestal

nejdříve člověkem a teprve až v dospělosti (při křtu v Jordánu) do něj vstoupilo božství. Svědkové Jehovovi a jim podobní navíc ještě učí, že do Ježíše božství nikdy nevstoupilo, ale že byl od počátku až do konce jen dokonalým člověkem, tak jako Adam před hříchem. Nicméně všechna tato učení popírají tezi, že by malý Ježíšek a tedy i úcta k němu jako k dítěti měla nějaký význam. Ano, kdyby byl Ježíš Kristus jenom člověkem, pak by bylo pošetilé se mu takto klanět.

Ježíš je však zároveň Bůh, a to od svého početí. Je tedy jedno, jestli ho uctíváme jako nemluvně, nebo jako Pantokratora (z řečtiny: vševládce, král všeho světa) na konci časů. Ježíšovo lidství mělo totiž díky zároveň přebývajícím božství několik ohromných výhod. Jednou z nich je to, že Pán Ježíš Kristus měl už od prvních okamžiků po svém početí i jako člověk dar bezprostředního patření Boha. Nepotřeboval tedy, tak jako lidé (i Panna Maria) víru a naději v Boha. Oni jako nemluvně jasně poznával Boha

Otce tváří v tvář, tak jako my ho budeme poznávat až po smrti. Když se tedy narodilo v betlémském chlévě nemluvně, kterému Maria a Josef dali jméno Ježíš, pak i když se tak navenek neprojevovalo, mělo úplně jiný přehled o Bohu, dokonalejší než ti nejduchovnější dospělí lidé všech dob.

Jako člověk měl tedy náš Pán možnost poznávat svět dvěma způsoby. Jednak mohl sestupovat cestou člověku běžnou, totiž poznávat svět pomocí smyslů, tak jako my. To znamená, že se ve škole něco naučil, pamatoval si to a tyto zkušenosti pak používal v životě. Ale zároveň mohl využívat svého druhého způsobu poznání - božského - a ve svém božství mohl nahlédnout cokoli chtěl bez nejmenší vnější (experimentální) zkušenosti. Takto mohl i Ježíšek v jesličkách nahlížet do zákonitostí atomové fyziky, mohl sledovat vývoj hádek kolalice a opozice v České republice na konci roku 1997 a podobně.

Ale co je mnohem důležitější, mohl vidět a jistě i viděl, co je nebo

není v srdci každého člověka kdykoliv a kdekoliv na zemi. To tedy znamená, že nejenom vládce na konci časů, ale i malé miminko v betlémském chlévě bylo schopno vnímat potřeby kohokoliv z nás. Odtud pramení hluboká španělská mystika, která už od středověku uctívala v kostelích sochy nejenom Krista Spasitele, ale i sochy a vyobrazení Krista jako Jezulátka. A jak víme, úcta k tomuto Jezulátku se dostala ještě před třicetiletou válkou k nám v podobě Pražského Jezulátka, které k nám přivezla ze Španělska jedna zbožná šlechtična.

A proto není náhodou, že betlémy, které se po celém světě staví od dob svatého Františka z Assisi, přitahují nejenom svojí uměleckou krásou, ale i svým obsahem. Vždyť právě už v tom betlémském chlévě ležel v seně zabalovaný ten, který je naším přímluvcem, Pánem a Králem. Nemusel čekat na to, až dospěje v muže. A tato skutečnost je opravdu hodna klanění a chvály.

M.P.

Rok Ducha svatého

Rok 1998 je rokem věnovaným Duchu svatému. Tomuto tématu bude věnován pastýřský list, který uslyšíte v kostelích v neděli 4. ledna. Také Zdislava bude přinášet v každém čísle příspěvky s touto tematikou.

Aby nás Duch svatý obdaroval...

Každý z nás by se měl ptát sám sebe, jak se snažil v roce věnovaném hlubšímu poznání Krista jako Pána světa a Otce budoucího věku opravdu přiblížit Kristu a v obyčejném každodenním životě žít to, co od nás Kristus vyžaduje, co zdůrazňuje, co doporučuje...

A teď máme před sebou řadu měsíců, kdy bychom si měli hlouběji uvědomit působení třetí osoby Božské Trojice - Ducha svatého. Jak jsem zjistila během posledního roku, zřejmě ne ve všech far-

nostech byla pozornost soustředěna na Kristův život, jeho učení, jeho rady a připomenutí...

Jak to tedy bude teď s Duchem svatým, o němž se často mluví jen málo nebo vyhýbavě, neurčitě...?!

Vzpomněla jsem si v této souvislosti na slova arcibiskupa dr. Bengsche, který velmi otevřeně řekl: "Mělo by nás naplňovat hrůzou, jestliže už nemáme hlad po duchovních darech, ze kterých církev žije a z nichž jedině se může stále obnovovat. Jestliže dary Du-

cha svatého, tak jak se vřady vypočítávaly (možná, že si vzpomínáme na vyučování náboženství), ani neznáme, natož abychom za ně prosili, jak bychom vůbec měli srdce připravené na to, abychom tyto dary přijali?"

Jestliže jsme uspokojeni a 'syti' svými vlastními plány a svými návyky - co můžeme ještě přijmout? Vyjdeme pak naprázdno.

Jestliže máme přání jenom si usnadňovat svůj život a přejeme si, aby nás nic nerušilo; když jsme zaměřeni jen na stá-

le nové věci a nové dojmy a zážitky - copak nejsme jen 'tělesnými lidmi', lidmi, kteří žijí jen podle těla (jak říká apoštol Pavel), lidmi, které dokážou ovlivnit jenom pozemské žádosti, nikoliv však Duch Boží?"

A arcibiskup zdůrazňuje: "Jenom hladové sytí Bůh dobrými věcmi. A tak si často myslím, že bychom si měli na prvním místě od Boha vytrvale a upřímně vyprošovat tento hlad."

-AZ-

Humor, zábava

- Psychiatr se ptá pacienta: "A kdy vás napadlo, že jste koněm?" "Už když jsem byl malým hříbětem."

- "Copak děláte v neděli, Květuško?" "Nic, pane řediteli," usměje se sekretářka. "Tak si vás dovoluji upozornit, že dnes není neděle."

- Ve škole: "Jestlipak víš, který velký muž se narodil v našem městě?" "Myslím, že žádný, u nás se rodí samé malé děti."

- Mirek je na dovolené u sedláka. "Jaký krásný dub máte před statkem?" podivuje se. "Máte pravdu," odpoví sedlák, "a každý rok nám rodí dva metráky jablek."

- Z víkendů se vracejí vlakem zablácení trampové. Jeden zvlášť umolousaný, navlečený v roztrhaných maskáčích, má na krku velký kovový kříž s Ukřižovaným.

Po chvíli si naproti němu sedne bohoslovec a nenápadně se zeptá: "Prosím tě, můžu se zeptat, co to nosíš na krku?" Kovboj líně zvedne obočí a útrpně ho poučí: "Ty vole, kdybys věděl, co pro nás udělal, tak by ses tak blbě neptal..."

- Slečna katechetka zahájí svou pravidelnou hodinu náboženství a dá dětem na úvod malou hádanku: "Dávejte, děti, bedlivý pozor. Je to rezavé a běhá to po stromech. Co to je?" Pepíček se přihlásí a řekne: "No, normálně bych řekl, že to je veverka. Ale že jste to vy, tak určitě Ježíšek."

- Maminko, může být také Pán Bůh nemocný?" ptá se malá Anička, která už umí číst. "Ne, nemůže." "Ale tady v novinách stojí, že Pán Bůh si k sobě povolal pana doktora Nováka..."

Znáte církevní dějiny?

Kolik a jaké chyby udělal žák v náboženství?

Dějiny katolické církve začínají, když jí dal král Konstantin II. svobodu. První řeholníci byli dominikáni, po nich jezuité. Papež je hlava církve a je zástupcem sv. Pavla. V dějinách bylo mnoho svatých papežů, např. Alexandr VI., který žil v 6. století. Pocházel z Habsburského rodu. Do Čech přivedl křesťanství ruský vyslanec Sámó ve 3. století. Ten pozval do Čech také Cyrila a Metoděje a ti přeložili celé Písmo sv. do češtiny. Sv. Metod je pohřben v chrámu sv. Víta v Praze, sv. Cyril v Alexandrii. Prvním českým biskupem byl sv. Vojtěch z rodu Přemyslovců, kterého zavraždili v Uhrách.

Najdete-li v článku alespoň 18 chyb, můžete si poklepat na rameno. Je jich tam ale víc.

(Dějiny církve začínají sesláním Duchem svatým. Svobodu jí dal císař Konstantin I. První řeholníci byli benediktini (na zemi a nástupcem svatého Petra. Alexandr VI. byl jako panovník dost dobrý, ale jako křesťan byl nemrava a žil na přelomu 15. a 16. století v době renesance. Pocházel ze španělského rodu Borgiů. Francouzský kupec Sámó (624-658) byl pohan. Sv. Cyrila a Metoděje pozvali do Velkomoravské říše knížete Rostislav a Svatopluk - poslal jim je byzantský císař Michal III. Cyril přeložil do staroslověnského nejdelšího liturgického textu a podle řeckého písma upravil i nové písmo, tzv. glagolici. Hrob sv. Metoděje neznáme, sv. Cyril je pohřben v Římě. Prvním biskupem v Praze byl Sas Dětmár, sv. Vojtěch z rodu Slavníkovců byl druhý. Zavraždili ho v Prusku r. 997.)

Antiochia - rozhovor s jáhnem Rudolfem Repkou

Dnešní chomutovský kaplan a jáhen Rudolf Repka se narodil v roce 1972 ve Vlčnově na Moravě. Nejprve se vyučil v oboru truhlář a nábytkář a hned po maturitě vstoupil do kněžského semináře. Při té příležitosti se také poprvé seznámil s litoměřickou diecézí, neboť zde ve školním roce 1991/92 studoval v Teologickém konviktu. O dva roky později se také poprvé setkává s evangelizační iniciativou Antiochia a dostává se tak do Úštěku u Litoměřic. V následujícím roce již přebírá organizační vedení nad celým tímto projektem. Litoměřická diecéze mu záhy tak přirůstá k srdci, že v červnu 1996 se definitivně rozhoduje o svém pastoračním působení v tomto "kamenolomu Páně". V květnu 1997 je po úspěšném absolutoriu Teologické fakulty Univerzity Palackého vysvěcen v Olomouci na jáhna, a to již přímo pro Litoměřickou diecézi. Nato přichází do Chomutova, kde se ujímá pastoračních jáhenských povinností. 8. května 1998 bude ve svém rodném Vlčnově litoměřickým otcem biskupem vysvěcen na kněze.

Vzhledem k tomu, že činnost "Antiochie" je zaměřena právě na pomoc litoměřické diecézi, požádali jsme Rudolfa Repku, který je dnes jakousi "duší" celého projektu o rozhovor.

Když se řekne slovo "Antiochie", co si pod tím máme představit?

Antiochii bych označil jako studentskou evangelizační iniciativu. Rozhodně to není formální sdružení a nemá dokonce ani právní subjektivitu.

Jak došlo k jejímu založení?

Myšlenka vzniku se objevila někdy v roce 1992, a to konkrétně s úmyslem evangelizace v litoměřické diecézi. Duchovním otcem této myšlenky byl tehdejší bohoslovec, prefekt "konviktáků" a dnešní kněz působící ve Vranově nad Dyjí P. Marek Drunda, který přišel za biskupem Kouklem s konkrétním návrhem. Bylo domluveno, že první ročník této iniciativy proběhne v roce 1992 v Žibřidovicích. Tento ročník se výborně podařil, a tak se již v následujícím roce rozběhly Antiochie na čtyřech místech v litoměřické diecézi: Chcebuz, Úštěk, Křešice a Kravaře. V následujících letech se pak v Antiochii pokračovalo na některých těchto místech a současně byla založena i nová střediska na celém území České republiky. Dnešní stav je takový, že jedna Antiochie působí v plzeňské diecézi, další pak v brněnské, královéhradecké a olomoucké

arcidiecézi. V rámci naší diecéze fungují dnes Antiochie v Úštěku a Křešicích.

Jaká je vlastně náplň činnosti Antiochie? O co se celý projekt snaží?

Smyslem Antiochie je příkladem života křesťana přiblížit pravdy evangelia všem lidem žijícím v místě konání projektu, zvláště pak lidem nevěřícím. Spiritualita Antiochie spočívá ve slovech Pána Ježíše Krista z Janova evangelia: "Nové přikázání vám dá-

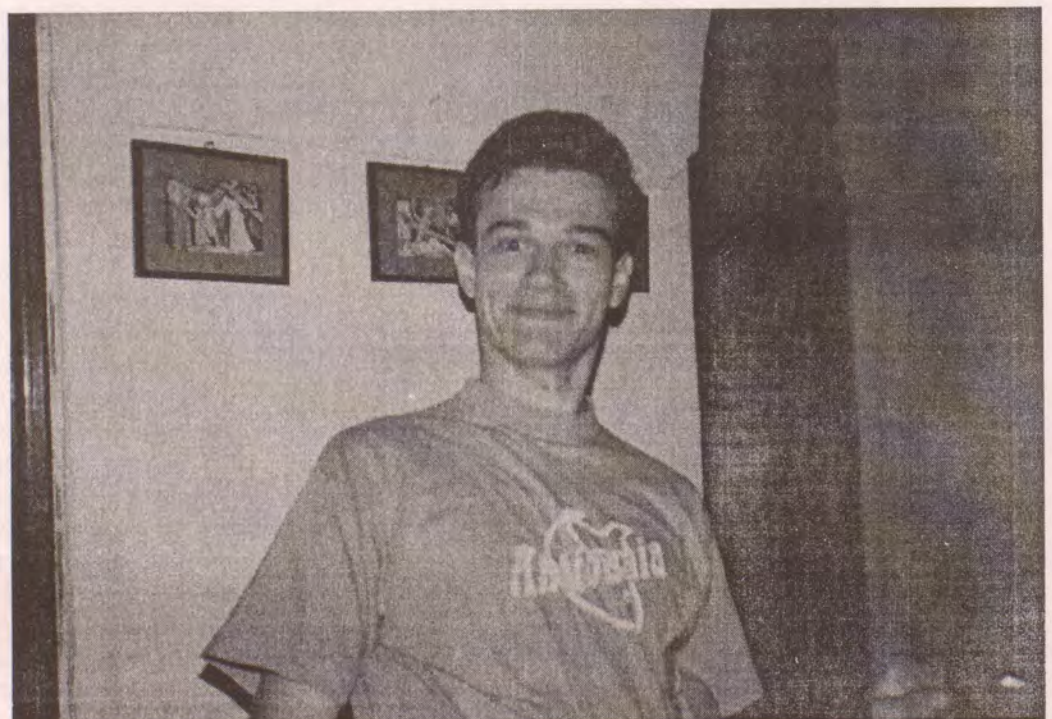
vám: Milujte se navzájem. Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem." (Jan 13, 34-35)

Snažíme se hlásat pravdy víry nikoliv doktrinárním výkladem, ale praktickým životem těchto pravd ve společenství, které studenti vytvoří. Ono "milujte se navzájem" Antiochie naplňuje především důrazem na intenzivní duchovní život celého společenství a jed-

notlivce. Činnost Antiochie, tedy práce s dětmi, mládeží i dospělými, je potom vnějším projevem tohoto nadšení plynoucího z duchovního života.

Jak se vlastně došlo k tomu názvu - "Antiochie"?

V Písmu svatém ve Sk 11,19-26 se píše o tom, že křesťané začali hlásat evangelium i pohanům a přišli také do Antiochie, kde jim Bůh zvláště požehnal, takže velký počet lidí přijal víru a obrátil se k Pánu. V závěru verše 26

je pak zmínka o tom, že se v Antiochii ponejprv učedníkům začalo říkat křesťané. Právě toto bylo motivem pro zakladatele naší iniciativy k jejímu pojmenování jako "Antiochie".

Říkal jste, že se snažíte přiblížit pravdy evangelia všem lidem. Jakým způsobem toho dosahujete?

V Antiochii jde spíše o pre-evangelizaci, neboť při ní není přímo hlásáno jméno našeho Pána Ježíše Krista a jeho nauka. Spíše se snažíme skrze ono "milujte se navzájem" dávat okolnímu světu příležitost poznat, že jsme jeho učedníci. Naším cílem je podat všem zprávu o tom, co vše nám víra dává, jak nás naplňuje a co to vlastně znamená být křesťanem a žít podle pravd víry.

A konkrétní činnost?

Činnost Antiochie je zaměřena hlavně na velké letní prázdniny. Během nich v daném místě probíhají čtrnáctidenní turnusy, z nichž každý je tvořen skupinou 3 - 18 studentů a veden jedním nebo dvěma bohoslovci. Do Úštěku navíc jezdíme na kratší pobyty, například během Silvestra. Právě na konec roku provádíme již tradičně živý Betlém dokonce i za účasti živých zvířat. Poté probíhá silvestrovský karneval pro děti, jichž se zde sejde 15 až 20. Přelom roku pak trávíme při hodinové adoraci od 23,30 do 0,30 hodin.

Předpokládám, že podobně proběhne i letošní "vánoční Antiochie"?

Samozřejmě. I letošní konec roku chceme v Úštěku prožít společně. Připravujeme uskutečnění zmíněného živého Betléma (31.12. v 15 hodin u kostela), a poté opět silvestrovský karneval pro děti na faře. V sobotu 3. ledna se také v úštěckém kostele uskuteční vánoční koncert, při němž zazní známá Česká mše vánoční

Členové Antiochie s otcem biskupem Josefem

"Hej Mistře..." od Jana Jakuba Ryby.

Výhledově se chystáme do Úštěku také před Velikonocemi (na Květnou neděli), kdy připravíme pro děti program "Jak se dělají Velikonocce". Při té příležitosti jim ukážeme všechny lidové velikonoční zvyky a objasňujeme jejich význam. Také doufám, že Antiochia 1998, tedy program o letních prázdninách, se s pomocí Boží též uskuteční.

To vše ale jistě něco stojí...

Samozřejmě. Je zde na místě upozornit, že všechny akce pořádané Antiochií jsou připravovány ve spolupráci se základní, zvláštní a mateřskou školou a Domovem dětí a mládeže. Finanční krytí je pak zajištěno velkorysým přístupem litoměřického otce biskupa Koukla a úštěckého starosty Jana Kováře.

Jak vlastně probíhá takový běžný "antiošácký" den?

Ráno vstáváme pravidelně v sedm hodin. V 7,20 se sejdeme k ranní modlitbě v místní kapli. Denně bývá

bohoslužba slova s podáváním svatého přijímání nebo mše svatá. Potom následuje snídáň, při níž se rozdělí úkoly pro ten který den. Všichni účastníci Antiochie jsou také pověřeni jednotlivými službami - vařením, úklidem, prací s dětmi, přípravou větších soutěží, různými jednáními s úřady apod.

Pravidelně každý den kolem deváté hodiny přicházejí místní děti na faru a tráví zde s námi společné chvíle.

Ve dvanáct hodin se všichni sejdeme ke společné modlitbě Anděl Páně v úštěckém kostele sv. Petra a Pavla. K této modlitbě nás svolává hlas zvonu. Potom následuje oběd a polední přestávka do 14 hodin, kterou může každý využít k odpočinku, čtení, modlitbě, rozhovorům apod. Ve 14 hodin opět přijdou děti a jsou s námi až do večere.

Po večeri bývá program různý. Chodíme se koupat na jezero, děláme táboráky nebo připravujeme výlety, koncerty duchovní hudby apod., to vše dle složení osazenstva fary.

Jednou za turnus (tedy jed-

nou za čtrnáct dní) uskuteční Antiochia větší akci. Například delší výlet do přírody, malou olympiádu či divadelní scénku. Na tyto akce jsou zvány nejen děti, ale i dospělí.

Slyšel jsem také, že Antiochie má mocnou patronku?

Ano, patronkou projektu je sv. Zdislava, která také měla velmi blízký vztah k naší diecézi. Doufáme, že právě její přímluva nám napomůže naplňovat cíle Antiochie. Proto také každoročně konáme pouť ke sv. Zdislavě do Jablonného v Podještědí.

Měl-li by někdo ze čtenářů Zdislavu zájem o Antiochii, kam se může obrátit?

Samozřejmě vítáme každého zájemce. Stačí mi napsat na adresu: Rudolf Repka, Římskokatolická farnost, Náměstí 1. máje, Chomutov, 430 01 nebo přímo zatelefonovat na číslo 0396/651396.

Za rozhovor poděkoval a hojnost Božího požehnání pro celý projekt přeje

Petr Kolář.

Sekty

Rodina

V celém učení a praxi této náboženské organizace, známé u nás též podle původního názvu "Rodina lásky", jsou neodmyslitelně propleteny dvě věci: biblické verše a sex.

Sekta vznikla v USA, založil ji muž, který se jmenuje David Brandt Berg (nar. 1919), ale svými stoupenci je nazýván Mose David nebo pouze Mo.

Pocházel z křesťanské rodiny - jeho otec byl kazatelem a učil na křesťanské vysoké škole. Jeho matka působila jako rozhlasová evangelizátorka. Paní Bergová mívala vidění a vize, kvůli čemuž musel její muž opustit místo kazatele. Tuto obtížnou situaci vyřešili manželé tím, že založili vlastní církev otevřených dveří. Jejich syn čím dál méně snášel organizovanou církev, až z ní také odešel. Na západním pobřeží USA si Bergovi otevřeli tzv. "misijní kavárnu", kde pomáhal i David a kde měl možnost důkladně seznámit s hippies. To mělo na něj velký vliv a z příslušníků tohoto hnutí založil svou první náboženskou skupinu, která dala základ hnutí, které se rozšířilo po celém světě.

Jeho vyznavači žijí ve společných domech, tzv. koloniích. Každý, kdo chce do takové kolonie vstoupit, musí podepsat mimo jiné to, že všechno jeho majetek propadá organizaci. Jedním z pravidel komunity také je, že každý člověk má být zcela nesobecký a vždy

ochotný vyhovět ostatním. To například v praxi znamená, že děvčata musí být vždy ochotná uspokojit potřeby svých bratří v komunitě. Sex je také důležitým nástrojem k získávání nových členů. V souvislosti s touto sektou se stal velice známý termín "Flirty-Fishing" (získávání nových členů pomocí prostituce). Tato praxe se podkládá tvrzením, že mít druhé rád znamená se jim cele oddat - i tělesně.

Flirty-Fishing však provádějí nejen svobodné dívky, ale i ženatí muži jsou vyzýváni, aby posílali své manželky na ulici, vždyť "Bůh se vzdal svého syna na tolik roků, aby ho poslal k nám na Zem, tak proč by ses ty nevzdal své manželky na hodinu, aby přivedla nového člena?", jak říká Berg.

Kromě toho je prostituce jedním z hlavních příjmů této organizace. Sám Berg se přitom už po řadu let skrývá, protože má strach z rodičů svých stoupenců. Posílá však svým stoupencům dopisy, které jsou považovány za inspirované slovo pro dnešek. V nich dává Berg svým stoupencům i veřejnosti rady pro nejširší praxi. Vše je důkladně propleteno biblickými verši.

Stejně jako jiné podobné organizace jsou členové Rodiny přesvědčeni, že žijí v poslední době a že jsou oněmi 144.000 vyvolených, kteří budou panovat jako elitní skupina po druhém Kristově příchodu.

Jeden z největších zázraků Paní Zdislavy

(dokončení ze strany 7)

jsem nedefinovatelné blaho, štěstí, radost. S nesmírnou intenzitou jsem začal vnímat své okolí, poznal jsem, že jsem nedílnou součástí vesmíru. Tento nádherný pocit ve mně přetrvával asi pět dní, poté se pomalu vytratil.

Když se Zdislava zase vzpřímila a já cítil, že jsem zdravý, bez potíží, snad jsem ani nepoděkoval, ale poprosil jsem ji: „Můj soused, tady vedle, taky potřebuje pomoc.“ Sestra Zdislava se jen usmála, pokývla hlavou a pomalu se vzdalovala pozpátku do oné záře a ta pomalu mizela. Neustále jsem se díval na to místo, kde se mi Zdislava ztratila z očí. Zjistil jsem, že dveře do pokoje jsou otevřené, ale věděl jsem, že před touto událostí byly zavřené. Ve mně zůstalo ono neskonalé ulehčení. Nedovedl jsem si vysvětlit, co se se mnou vlastně stalo... Cítil jsem se naprosto zdravý, zbaven všech bolestí - jako bych předtím vůbec nebyl nemocen. Do rána jsem už neusnul, vždyť jsem se cítil plný životní energie a pohody!

Těšil jsem se, až přijde manželka, aby jí mohl všechno povědět; a hlavně aby zjistila, kdo to vlastně ta Zdislava je.

Ve zbytku noci jsem si prakticky vyzkoušel, že se mohu zas normálně pohybovat, že mě přitom nic nebolí a že bych klidně mohl hned jít domů. V duchu jsem děkoval Pánu Bohu a neznámé Zdislavě za uzdravení; jen jsem litoval, že to všechno, co se se mnou událo, nemůže říct lékařům a sestřím..."

Také manželka pana Strosse se ve dvě hodiny v noci probudila. Ale cítila se odpočatá a čilá, vypravuje. Ani ona do rána již neusnula a celý den prožila v dobré pohodě - zase poprvé od doby mužova onemocnění.

Při ranním měření teploty konstatovala sestřička: "No sláva, máte 36,6 - už jedeme

z kopce!" A ošetřující lékař po odstranění obvazu při odpovědním převazu prohlásil: "To je fantastické: rána je zaschlá, jizva se uzavřela, už ji nebudeme převazovat!"

Když odpoledne při návštěvních hodinách navštívila pana Strosse jeho žena, seděl na lůžku a byl velice rozrušen. Vyprávěl jí, co se přihodilo o druhé hodině ránní.

Vzhledem k dřívějšímu akutnímu infarktu trvala však lékařka internistka na tom, aby pacient ještě strávil další dny na lůžku.

Ve čtvrtek 4. února dopoledne byl proveden dlouhý záznam kardiografu. Pracovnice se však marně snažila zachytit na přístroji nějaké srdeční anomálie. Předala kardiogram ošetřující lékařce. Domnívali se, že přístroj má poruchu a provedli měření ještě jednou na jiném přístroji. Lékařka se později dostavila k lůžku pana Strosse: "Kardiogram je naprosto normální, nevykazuje žádnou poruchu srdce. Můžete se normálně pohybovat. Jenom ještě nedoporučuji žádné sportování."

Vizita prohlásila: "Veškeré komplikace odezněly!" A následující den byl pan Jiří Stross propuštěn z nemocničního léčení domů.

Paní Strossová děkovala za manželovo uzdravení Bohu. Jen on jí byl oporou v jejím zoufalství. A děkuje také bl. Zdislavě, o jejímž zásahu se dozvěděla z mužova vyprávění. Svůj společný dík Bohu a paní Zdislavě vyjadřují oba manželé i tím, že každoročně putují do Jablonného - tam své poděkování vyjadřují u hrobu svatě paní.

I v letech po svém neuvěřitelném uzdravení je pan Jiří - ačkoli se mu blíží sedmdesátka - stále plný zdravé životní energie, jezdí autem, na kole, na kajaku, běhá; honí se se svými vnuky. S manželkou prožívají krásný podzim svého života.

Převyprávěl Zdeněk Cyril Fišer

Ministranti mají svůj časopis

V listopadu vyšlo už třetí číslo v naší diecézi dosud nevídaného počínu - informačního dvouměsíčníku pro ministranty pod názvem Ministrantský bulletin. Začínal na jaře jako jednostránkový leták a nyní vyšel v rozsahu dvanácti stránek formátu A5 a s barevnou obálkou.

Z tiráže se dovídáme, že vydavatelem je Římskokatolická farnost - děkanství v Jablonci nad Nisou a že za obsah odpovídá P. Antonín Bratršovský.

Nyní ale k vlastnímu obsahu čísla. Po redakčním úvodu následuje duchovní slovo P. Bratršovského, který ministrantům ukazuje jejich výjimečné postavení, které jim v církevním společenství bezesporu náleží.

Píše formou blízkou "průměrnému čtenáři" bulletinu, kterým je podle mého odhadu ministrant tak do patnácti let. Další stránky již jsou věnovány teorii, neboť hlavním úkolem tohoto čísla je seznámit ministranty s mnoha událostmi, které se odehrály o prázdninách. Samozřejmě, že nechybí zpráva o diecézním ministrantském táboře, který se konal v Bozkově u Semil a jehož se zúčastnilo celkem 41 ministrantů.

Pro mnohé velice zajímavá je také reportáž z ministrantské pouti v ostravsko-opavské diecézi, která je určitou obdobou našich ministrantských dnů, avšak s mnohonásobně vyšší účastí. O shromáždění dvaceti

kněží a 350 ministrantů se nám zatím může jen zdát.

Pevné místo má v časopise i rubrika, která by se dala na-

zvat "o stavu ministrantů v našich farnostech". V tomto čísle se představili železnobrodští.

Tyto rubriky tvoří samozřejmě jenom část bulletinu, z dalších vyberu např. reportáž z ministrantské slavnosti v německém Bambergu, stránku plnou vtipů, ministrantskou křížovku a test nebo seriál "Z ministrantova deníku".

Toto číslo Ministrantského bulletinu je číslem posledním. Od příštího čísla již totiž bude redakce vydávat časopis pod názvem Tarsicius. Jeho premiéra se chystá právě v těchto dnech. Nechme se tedy překvapit a počkejme si na něj. Věříme, že bude pro nás ministranty příjemným překvapením.

Liturgické prostory

Celý náš život z víry je protkán přijímáním svátostí, ve kterých se setkáváme s Kristem. Všechno to začalo křtem. Z obyčejného člověka se stal křesťan, při křtu byl položen základní kámen našeho dalšího života. Přijímáním svátostí smíření a oltářní se život křesťana prohlubuje, aby pokračoval v započaté cestě a definitivně svou touhu potvrdil přijutím pečeti Ducha svatého - svátostí biřmování.

Jak ale souvisí přijímání svátostí s tématem liturgických prostor? K jejich přijímání jsou vyhrazena v kostele zvláštní místa nebo předměty, které jsou zde umístěny natrvalo.

Křtílnice je nádoba, která slouží k uchování křestní vody. V její blízkosti se většinou uděluje svátost křtu.

Zpovědnice. "Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrtí a vzkříšením svého Syna

smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého svatého Ducha. Ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem." Jak je krásné slyšet tato slova jako odplatu za naše provinění a hříchy! Právě ve zpovědnici či zpovědní místnosti svátost smíření zpravidla přijímáme.

Svatostánek slouží k uchování proměněných hostií. Je to pravý příbytek živého Pána, která s námi zůstává pod podobou chleba. Proto když kolem něj procházíme, pozdravme Pána pokleknutím na pravé koleno. Je asi zbytečné vysvětlovat proč. To, že je Pán Ježíš ve svatostánku přítomen, poznáme podle rozsvíceného "věčného světla".

Oltář je nejdůležitější místo v kostele. Středisko veškerého dění bohoslužby oběti. Místo, kolem kterého jsme shromážděni, stejně jako byli před necelými dvěma tisíci let

shromáždění apoštolové kolem stolu, v jehož čele seděl Ježíš. Obětní stůl, na kterém přinášíme svoji oběť, svého obětního beránka, který šel na smrt

dobrovolně. Také oltář zdravíme - ministranti úklonem a kněz políbením.

Stránku připravil -iž-

Vzdělávání ve víře

Křesťanský laik v liturgii /4/

Co je a co není liturgie

Znovu se na stránkách Zdislavy zamýšlíme nad postavením a úlohou křesťanského laika v katolické liturgii. Máme-li pokročit dál, musíme si alespoň trochu osvětlit některé základní pojmy, které nás našimi úvahami provázejí.

Až dosud jsme hovořili o úkolech Božího lidu při slavení mše svaté. Je to pochopitelné, protože mše svatá je zdrojem a vrcholem duchovního života církve, našich farností, každého z nás. Se mší svatou jsou těsně spojeny všechny svátosti a mnohé svátostiny, které spolu s ní ve svém celku vytvářejí harmonický a přitom dynamický organismus církve, ustanovený naším Pánem k oslavě Boží a ke spáse lidí.

Hlavní rysy liturgie

Pokusme se naznačit hlavní rysy, které naši katolickou liturgii charakterizují: Liturgisté se shodují v tom, že jádrem liturgie je uskutečnění Kristova kněžství, jeho zpřítomnění, umožněné vykupitelským činem Ježíše Krista na základě Nové smlouvy, uzavřené mezi Bohem a člověkem. Nejlépe je vyjádřeno slovy a posvátnými úkony, které kněz v zastoupení Pána Ježíše pronáší a koná při mši svaté v úkonu proměňování chleba a vína v Tělo Kristovo a Krev Kristovu. V liturgii jde o pokračování Kristova kněžství mezi jeho zvýšením na kříži a jeho druhým příchodem, který završí Boží království.

Zpřítomnění Kristova kněžství se v liturgii uskutečňuje lidem Božím skrze reálnou přítomnost Kristovu v Duchu svatém k oslavě Boha Otce a ke spáse lidí, a to prostřednictvím účinných, viditelných a slyšitelných znamení, konaných v platném řádu církve.

Nejen obřady

Bez vlastního zdroje a jádra, kterým je uskutečnění Kristova kněžství, by šlo jen o vnější obřad, o slupku bez křesťanského obsahu, o pouhou světskou ceremonii. Příkladů tohoto druhu všichni známe víc než dost: Od kdysi zaváděného "vítání nových občánků", které mělo vytlačit z vědomí lidí nutnost křtu dětí, přes obřad občanského uzavírání sňatků, který zamlžoval posvátnou povahu manželství, až třeba po různé obřady svět-

ského rozloučení se zemřelými v síních krematoria.

Nutnost svátostných znamení

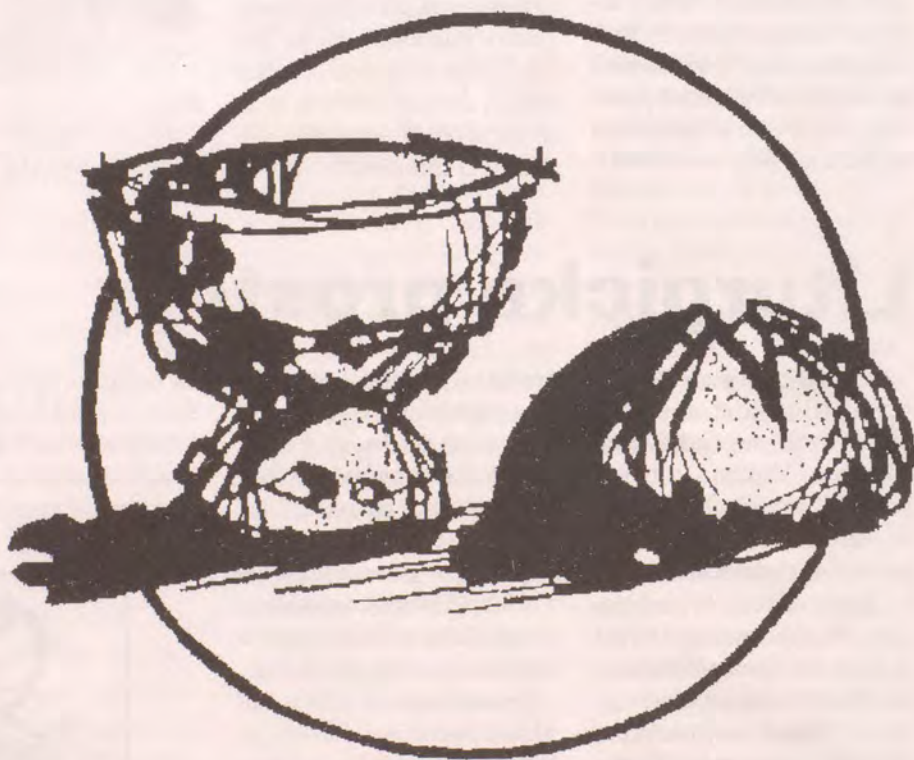
Kristovo kněžství se nemůže uskutečňovat ani bez liturgických svátostných znamení, která on sám ustanovil. Bez těchto posvátných znamení se můžeme obejít při své soukromém rozhovoru s Pánem, při individuální modlitbě či soukromé pobožnosti, ale určitě ne při liturgii.

Je to pochopitelné, když si uvědomí-

lanějším a nejzbožnějším.

Mějme proto liturgické knihy a předpisy v úctě, respektujme je. Tam, kde je to možné a vhodné, nám ponechávají dost prostoru k vlastnímu vyjádření a přitom nám zajišťují poučení o tom, jak bez vážnějších chyb konat správně tom, co konat chceme a máme.

Nesnažme se o liturgické novátorství, o improvizaci, o sebelépe míněné doplňování obřadů. Pokoušejme se naopak stále hlouběji pronikat do pravého smyslu křesťanských předpisů. Nechávejme na sebe blahodárně působit ducha naší

me, že střed a zdroj našeho duchovního života tvoří právě svátosti. A o svátostech víme, že jsou to účinná vnější znamení, ustanovená Ježíšem Kristem a svěřená církvi, prostřednictvím kterých se nám uděluje podíl na životě Božím. Tato posvátná znamení nám zjednávají a přinášejí milost Boží.

V platném řádu církve

Liturgii konáme vždy jen v platném řádu církve. Je to konání příliš důležité pro náš život - zdejší i posmrtný - než aby rozhodování o něm mohlo být svěřeno jednotlivcům, třeba i těm liturgicky nejvzdě-

křesťanské liturgie, rozvažujme o tom, co v posvátném prostoru našich kostelů při bohoslužbách vidíme a slyšíme. Otevřeme se plně působení slova Božího i nadpřirozenému působení posvátných znamení. Užitek, který nám to přinese, bude nad naše očekávání.

Prameny:

- Konstituce 2. vatikánského koncilu o posvátné liturgii "Sacrosanctum concilium"
- Katechismus katolické církve (zde oddíl "Svátostná ekonomie"), Zvon, Praha 1995

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad Máme zpívat latinsky nebo česky? (č. 12/97)

Velice děkuji za diskusní příspěvek k rubrice "Hudba v liturgii", uveřejněném v listárně Zdislavy v minulém čísle. Jistě, mnoho uvedených připomínek a námitek lze často slyšet a je dobře, že byly připomenuty. Přesto však, i když si autora jako člověka pro duchovní hudbu zapáleného velice vážím, musím reagovat alespoň ve třech základních bodech na jeho postoje:

1/ Kritizovaný fakt, že během Vánoc znějí v kostelích skladby typu "Ecce, quomodo moritur justus" či dokonce (toho jsem byl svědkem v Praze) Mozartovo Requiem je jistě skandální. Vinu za něj však nenesou zpěváci, ba dokonce ani sbormistři tzv. světských sborů, kteří skutečně často nemají ani tušení, co je obsahem těchto krásných skladeb. Jednoznačnou vinu na tomto stavu má příslušná církevní autorita, která opovázlivě nerespektuje a opomíjí závazné předpisy pro konání koncertů v kostelích.

2/ Hluboce souhlasím, že věřící by měli být vhodným způsobem seznámeni se zněním latinských skladeb. Ovšem:

- Obsah znění ordinaria, jehož znalost v latině by měla být minimem pro každého katolíka, je jistě všeobecně známý a není nutné jej neustále předkládat.

- Velmi osvědčenou a bohužel opomíjenou praxí bylo používání příručních misálků, kde jsou obsaženy liturgické texty v českém i latinském znění. Stará praxe Schallerova nebo Strážova překladu misálu měla nesporné výhody.

- Vždy je třeba mít na paměti, že účinek mše svaté není omezen tím, že nerozumím nějaké části liturgie! Účinek mše svaté bude pro mne plnohodnotný, ať již bude sloužena v jazyce latinském, českém, německém či např. arabském.

3/ Uvědomme si, jak závažné činíme rozhodnutí, jestliže vědomě neustále odmítáme užívání latinského jazyka. Neodmítáme tak pouze liturgický jazyk, ba neodmítáme tak ani pouze tzv. "zastaralou" liturgii, která údajně "dnešnímu modernímu člověku nic neřekne". Těmito svéráznými a nepodloženými zásahy však odmítáme mnohasetletou tradici svaté Církve. Uvědomíme-li si, že tradice je

plnohodnotným pramenem pravd víry, mělo by nás při tom mrazit...

Mgr. Petr Kolář

Ad Sekty - Svobodní zednáři (č. 12/97)

Příspěvek Svobodní zednáři mne inspiroval k několika myšlenkám.

Obecně mám za to, že o tajných organizacích zpětně nelze nic pořádného zjistit, stejně jako o jiných utajených agenturách včetně StB. To, co prosákne, může být totiž puštěno záměrně. Pokud se něco opravdu již ví, není pak organizace tajnou, ale organizací zcela obvyklou, jako když se zpřístupní staré archivy.

Horší je role tajných spolků v našem myšlení. Tady nejde jen o pár vyvolených jedinců, ale každý z nás žije projekcemi, proflexemi, retroflexemi atd., jak se dnes těmto zajímavým funkcím lidské psychiky říká. Mluvit o "tajné" organizaci je zároveň hodně mluvit o sobě samém, nejen jako jednotlivci, ale i třeba o místní církvi.

Vše, co je přičítáno obvykle zednářům, je dnes dostupné v inzerátech nepřehledného množství spolků. Každý schopný vězeň vydává knihu o svém zločinu. Pro špionáž nejsou nedosažitelné informace, nejen investigativní či paparacká žurnalistika, ale obyčejný amatér dokáže skrze podpatek vaší boty získat nejintimnější informace.

P. Pavel Michal

Ad Nové využití starých kostelů (č. 12/97)

Rád bych poděkoval za příspěvek.

Je to jedna z mých letitých starostí a pole, kde jsem docela neúspěšným, ačkoliv jedna z našich staveb je blízko většího města a po generální opravě (po požáru) zcela prázdná, tedy bez nábytku.

Mezinárodní sympozium, které letos řešilo problém revitalizace Frýdlantska, navrhlo zvláštní typ kulturních pořadů, kdy se přímo do pozvánky uvede, že prostor není standartní (úklid, vytápění, uzavření). Používají to v Polsku zejména u synagog, lidé si tam zajímavé místo oblíbí a založí se tradice, která časem může pomoci objektu samotnému.

U nás ovšem jsou příliš blízko konkurenční Hejnice dotované Lázněmi Libver-

da, a také asi nedokážeme sehnat naprovo interpretu tak významného jména, aby přitáhl veřejnost. V Novém Městě pod Smrkem například při posledním varhaním koncertu při dobré osobní i plakátové propagaci přišlo asi 17 lidí a jen část vydržela až do konce. Vstup byl dobrovolný, lidé přispěli asi 100 Kč.

Vítám proto existenci jakéhokoliv sdružení. Víím, že řada far se dočkala současnosti díky obvykle dosti zvláštním projektům.

Hájil bych pořádání setkání v prostoru, který může také výrazně reprezentovat myšlenku, třeba záporně. Je to obvyklé nejen u památkové péče, ale i lékaři zjistili, že setkání na zámku - pokud ladí s tématem - je lepší, než obvyklá konferenční síň.

Kříž nad restaurací Kaplanka je léta i v Liberci, kde je nejsilnější farnost diecéze. Pokud jsem se jím zabýval, skoro nikdo mne nepodpořil. Nemohu předpřipisovat něčí citění v církvi či mimo ni. Pravidla jsou zřejmá, často ale potřebujeme nejprve reakci zahraničí, abychom si je uvědomili.

Řešení bude zřejmě až v otevření teritoria Evropskému společenství, které má poněkud ohleduplnější pravidla.

Vznikne-li potřeba, přechod na plně sakrální využití objektů je snadný, stejně jako stavba nových objektů tam, kde jsou třeba.

P. Pavel Michal

Vánoční liturgie nazývá Ježíše "Emmanuel - Bůh s námi". V něm, v jeho díle pro nás, v jeho angažovanosti pro druhé ve společenství s druhými je zřejmá Boží péče o lidi. Být tedy křesťanem znamená denně, den ze dne žít v Kristu a podle Krista, žít ve spojení s Ním, být jako On nositelem dobroty, opravdového lidství v našem okolí. Bůh je s námi v Kristu, Kristus je s námi v každém člověku, který stojí vedle nás. Ve společenství Církve je jeho činnost zvlášť živá. Ve svátostech je s námi zvláštním způsobem - mluví k nám, vede nás, nese náš život, můžeme se účastnit jeho života. Bez Krista jsou jeho svátosti, znamená jeho rozdávacího se božského života, nemyslitelné.

F. Hegger

Bůh přichází vstříc člověku

Významný teolog a filozof křesťanského starověku sv. Augustín měl velmi těžkou cestu k víře. K poznání Boha a k zaujetí správného vztahu k němu se musel doslova prodírat hustými mraky pochybností a omylů. V mládí očekával světlo od filozofie, stal se stoupenecem manicheismu a podléhal nespoutané smyslnosti. Jeho matka, sv. Monika, tím velice trpěla a se slzami v očích se vroucně modlila za jeho obrácení. V Miláně se Augustín setkal se sv. Ambrožem, jehož moudrost a osobní svatost na něj hluboce zapůsobily. Začal živěji pociťovat přítomnost Boha, který ho vlastně po celou dobu hledání sám nepozorovaně, trpělivě a vlídně vedl až k nalezení Pravdy a poznání Lásky. V knize Vyznání sv. Augustín o Bohu říká: "Ty sám povzbuzuješ člověka, aby tě s radostí chválil, neboť stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v tobě."

Bůh přichází vstříc každému člověku. Jde dokonce i za tím, kdo před ním chce utéct, aby ho přivedl nazpět, protože ho má také rád. Každému člověku se Bůh dává částečně poznat, každého oslovuje a pomáhá mu při osobním rozhodování pro víru.

"Člověk, stvořený k Božímu obrazu, povoláný k tomu, aby Boha poznával a miloval, když ho hledá, objeví určité "cesty", po nichž lze dojít k poznání Boha. Bývají také nazývány "důkazy Boží existence", ne ve smyslu důkazů, jaké si vyžadují přírodní vědy, nýbrž ve smyslu "konvergentních (sbíhových) a přesvědčivých závěrů", které umožňují dosá-

nout opravdové jistoty. Tyto "cesty", jak se přiblížit Bohu, mají za východisko stvoření: hmotný svět a lidskou osobu." (KKC 31)

Vyjde liše od pohybu, vzniku, nahodilosti, řádu a krásy světa, ve kterém žijeme, můžeme dospět k poznání Boha, který je původcem a cílem vesmíru. Na osamělé procházce, na mořském břehu, v horách nebo jen pod zářící hvězdnou oblohou našeho města či vesničky se náhle může stát, že vytušíme něco o nekonečnosti, která nás obklopuje. Tu se začínáme tápat a žasnout: Jak to, že tyto věci vůbec jsou? Odkud se vzal ten podivuhodný řád a krása v nejmenším stéblu trávy právě tak jako v duhové zabarvené kapce rosy, v maličkém atomu i obrovském vesmíru? Mnoha lidem se přitom přímo vnucuje otázka: Není nutně za tím vším nějaká nejvyšší inteligence? Proto mohl napsat svatý Pavel o pohanech: "Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně jasné, protože jim to Bůh (sám) zjevil. Co je totiž u něho neviditelné - jeho věčná moc a jeho božské bytí - to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil" (Řím 1, 19-20).

Člověk je jednota těla a duše. Hmotným tělem se v mnohém podobáme ostatním živočichům, nehmotnou duší se podobáme Bohu. Duše je tím, co formuje člověka a nadřazuje ho nad ostatní živočichy, činí ho jejich pánem. Zároveň ale zavazuje člověka k ušlechtlejšímu způsobu života, než jakým se projevuje "němá tvář". Svou otevřeností k pravdě a kráse, svým smyslem pro mravní dobro, svou svobodou a hlasem své-

ho svědomí, svou touhou po nekonečnu a po štěstí se člověk ptá, zda existuje Bůh. Tím vším vnímá známky své nehmotné duše. "Zárodek věčnosti, který v sobě nosí a jež nelze převést na pouhou hmotu, jeho duše nemůže mít svůj původ, leč v Bohu." (KKC 33)

Je zcela samozřejmé, že ne každá z těchto "cest" poznání Boha osloví každého jedince a každou dobu stejně. Mnohé byly průběhem času kritizovány i odmítány. To však neznamená, že jsou špatné, ale spíše že jen tápavě vyjadřují nějaké základní tušení Boží existence, jež je těžké vyjádřit plně v lidských pojmech. Mohou však dobře disponovat k víře a pomáhat k zjištění, že víra není proti lidskému rozumu.

Dává-li se Bůh člověku bezpečně poznat světlem rozumu z jeho stvořitelského díla, tím radostnější je Boží příchod k člověku prostřednictvím Božího zjevení. "Ze zcela svobodného rozhodnutí se Bůh zjevuje a dává člověku tím, že mu vyjevuje své tajemství, svůj dobrotivý plán se všemi lidmi, stanovený přede všemi věky v Kristu. Plně zjevuje svůj plán tím, že posílá svého milovaného Syna Ježíše Krista, našeho Pána, a Ducha svatého." (KKC 50)

V Božím zjevení tedy nalézáme opravdové a pravdivé vědění o Bohu, neboť v něm k nám promluvil sám Bůh a osobně zasáhl v našem světě, v našich dějinách. Dal se nám poznat a zjevil nám i své úmysly s člověkem. Bůh se projevil už v předkřesťanské době v prorocích, které inspiroval k nejrůznějším sdělením a činům. Odtud pramení výsadní postavení židovského nábožen-

ství, které nemohlo a ani nesmělo uznat žádné jiné náboženské přesvědčení. Bůh, jak se projevoval potomkům Abrahámovým, byl v tomto směru "žárlivý", nepřístupný jakémukoliv pokulhávání na obě strany. Zjevení Boží Starého zákona převzal v plnosti času Ježíš Kristus. V něm bylo naplněno a dovedeno k vrcholu. V Kristu vyslovuje Bůh sám sebe, a proto nazýváme Krista vtěleným Slovem Božím. S Kristem a jeho poselstvím, které je obsaženo v Novém zákoně, bylo dovršeno Boží zjevení.

"Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna." (Žid 1, 12) Jakmile ale Bůh skutečně promluví, proměňuje to člověka. Je osloven, musí poslouchat a zaujme stanovisko. Může své oči a uši před Božími slovy a činy uzavřít nebo otevřít. Boží slova však nejsou nikdy nezávazná, a proto ani odpověď na ně není ponechána na libovůli člověka. Ten se stane buď věřícím nebo vinným (přirozeně za předpokladu, že opravdu o Božím zjevení něco ví). Jelikož Bůh činí člověku jen důležitá sdělení, člověk tu vyhrává nebo prohrává možnost dovést se o sobě a o svém světě to nejdůležitější. I když mnozí "stojící vně" myslí, že se bez víry dá žít snadněji, každý opravdu věřící člověk jim může naopak dokázat, že ve své víře prožívá pravou radost a obohacení svého života.

(pozn. KKC = Katechismus katolické církve)

P. Antonín Audy